

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, 2019. év március hó 28. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt I.r. vádlott és társai ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 28.B.290/2018/41. számú ítéletét az I. r. vádlott és a II. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

A vádlottak terhére rótt bűncselekményt a Btk. 160. § (2) bekezdés d/ pontja szerint is minősíti.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét az I. r. vádlott és a II. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyja.

I. r. és II. r. vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a szabadságvesztés büntetésbe beszámítja.

A másodfokú eljárás során felmerült 39.675,- (harminckilencezer-hatszázhetvenöt) forint bűnügyi költséget az I. r. vádlott köteles az államnak megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék 28.B.290/2018/41. számú, 2018. november 22-én kihirdetett ítéletével az I. rendű vádlottat a Btk. 160. § (1), (2) bekezdés c.) pontja szerinti társtettesként elkövetett emberölés bűntettének a kísérlete miatt 10 év - fegyházban végrehajtandó - szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte, egyben elrendelte a Budapesti XVIII. és XIX. Kerületi Bíróság 10.B.1500/2015. számú ügyében jogerősen kiszabott 6 hónap börtönbüntetés végrehajtását.

II. rendű vádlottat a Btk. 160. § (1), (2) bekezdés c.) pontja szerinti társtettesként elkövetett emberölés bűntettének a kísérlete miatt 10 év - fegyházban végrehajtandó - szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Mindkét vádlott tekintetében megállapította, hogy a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontja a büntetés 2/3-ad részének kitöltését követő nap.

Rendelkezett a fogvatartás beszámításáról a kiszabott büntetésbe, a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú ítélet rendelkezést tartalmazott még III. rendű vádlottal szemben, de őt a másodfokú felülbírálat az elsőfokú eljárásban beállt jogerő következtében nem érintette.

Az elsőfokú ítélet ellen az I. rendű vádlott a büntetés enyhítéséért, testi sértésként való értékeléséért jelentett be fellebbezést, amelyhez védője is csatlakozott.

A II. rendű vádlott a büntetés enyhítése végett fellebbezett, míg védője téves jogi minősítés miatt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.268/2018/7. számú átiratában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat betartotta, a tényállást felderítette, a bizonyítékokat irathűen bemutatta és okszerűen értékelte, majd e tevékenységéről kellően számot adott. Az elsőfokú bíróság helyesen vont következtetést a vádlottak bűnösségére és megfelelő a vádlottak terhére rótt bűncselekmény jogi minősítése is. A védelmi fellebbezések alaptalanok, a súlyosító körülmények kiegészítendőek a különös kegyetlenséget megközelítő embertelenséggel, egyebekben pedig az ítélet helybenhagyása indokolt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén nem képviseltette magát.

A másodfokú bírósághoz az I. rendű vádlott védője az előírt határidőben benyújtotta a fellebbezés írásbeli indokolását, amelyben az elsőfokú ítélet megváltoztatását, a bűncselekmény életveszélyt okozó testi sértés büntettként való értékelését, és a büntetés enyhítését indítványozta.

Az I. rendű vádlott beadványában tárgyalás kitűzését, azon a terhére rótt jogi minősítés megváltoztatását, az aljas indok mellőzését, súlyos testi sértés és hirtelen felindultság megállapítását, a büntetés enyhítését, míg másodlagosan az ítélet hatályon kívül helyezését kérte.

A II. rendű vádlott védője a törvényben előírt határidőn túl, de még a nyilvános ülés megkezdése előtt nyújtotta be a fellebbezés írásbeli indokolását. Ebben vitatta a védencc emberölésre irányuló szándékát és a büntetés enyhítését indítványozta, e körben utalt az ítélet belső arányaira is.

A Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésén a védők fenntartották a fellebbezés írásbeli indokolásában foglaltakat. A II. rendű vádlott védője külön is kiemelte, hogy a vádlottak a bántalmazást maguktól hagyták abba, a sértettet támogatja a II. rendű vádlott családja és megismételte az ítélet belső aránytalanságára tett észrevételét.

Az I. rendű vádlott az utolsó szó jogán a korábban benyújtott írásbeli beadványát felolvasta, a II. rendű vádlott sajnálatának és megbánásának adott hangot azzal, hogy az események nem tehetők meg nem történtté, ugyanakkor sérelmezte, hogy az I. rendű vádlott őt kívánja bűnbaknak beállítani, noha I.r. vádlott volt az, aki elsőként megütötte a sértettet.

A védelmi fellebbezések nem voltak alaposak.

A Fővárosi Ítéltábla a kizárólagos védelmi perorvoslatok kapcsán a Be. 590. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Fővárosi Törvényszék ítéletét és a megelőző eljárást teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során az állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, amelynek keretében az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükséges bizonyítékokat felderítette, a személyi bizonyítást a megfelelő körben lefolytatta. A tárgyaláson alaposan és körültekintően kihallgatta az orvosszakértőket, illetve a bírósági szakban kiegészítette a véleményüket a sértett maradandó fogyatékoságát és súlyos egészségromlását eredményező okokra, illetve az erre vonatkozó adatokkal. A tárgyalás anyagává tette a videofelvételt, amely pontosan rögzítette a vádlottak tevékenységét és amelynek alapján objektív és támadhatatlan tényállást lehetett megállapítani, amelyet alátámasztott az okiratok tartalma, a szakvélemények és a tanúk vallomása. Lényegében a videofelvétel és a szakértői vélemény elegendő volt a megalapozott tényállás megállapításához, ezért az eljárás kezdetén tagadó vádlottak a bizonyítékok súlya alatt elismerték a sértett sérelmére elkövetett bűncselekményben való tevőlegességüket.

Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a bizonyítékokat, eleget tett az indokolási kötelezettségének és megalapozott, hiánytalan, a másodfokú eljárásban is irányadó tényállást állapított meg. A tényállás kiegészítése, pontosítása vagy módosítása nem vált szükségessé a felülbírálat során.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, és alapvetően helyesen minősítette a terükre rótt bűncselekményt, annak indokolása is törvényes.

A megvalósított bűncselekmény élet elleni támadás kísérlete volt, és szemben a védők hivatkozásával törvényes az aljas indoknak, mint minősítő körülménynek a felhívása is.

A vádlottak valamennyi ütést és rúgást nagy erővel adták le, az elsőprő támadást a védekezésre alkalmat sem kapó sértett fejére irányították, ezért eshetőlegesen át kellett fogni a tudatuknak, és gondolniuk kellett rá, hogy ebbe a bántalmazásba a sértett belehalhat. A védői hivatkozással ellentétben a támadás végén a sértett már vérbe-fagyva, mozdulatlanul, eszméletét elvesztve feküdt a földön, és a lakók kezdtek kiszállingózni a házakból, ennek hatására távoztak a vádlottak a helyszínről.

Mindezek alapján a támadás eshetőlegesen a sértett életének kioltását is magában foglaló szándékát nem lehetett eredménnyel kétségesse tenni. Az pedig fel sem merült, hogy teljes és befejezett kísérlet mellett önkéntes elállás szóba jöhetne. Megfelelő az aljas indok vádlottak terhére történő megállapítása is, mivel nem a védelem és a vádlottak által felhívott egyetlen - vamzer - szón alapult, hanem az elhangzottak összességén, amelyek a tanúvallomásokból pontosan megállapíthatóak voltak, és amelyek az elsőfokú ítéletben helyes értékelést nyertek, és melyek megismétlése a másodfokú határozatban szükségtelen.

A másodfokú bíróság osztotta az elsőfokú bíróság érveit, és ahogy a tényállás, úgy az indokolás kiegészítése sem vált szükségessé.

Ellenben - egyezően a vádirat megjelölésével - a Törvényszék sem minősítette a vádlottak magatartását különös kegyetlenséggel elkövetettnek, noha az már a vád tényállásból is kibontakozik. A videó felvétel megtekintése pedig nem hagy kétséget a kegyetlen, embertelen, az ittas elkövetők

emberi méltóságból kivetkőzött jellegű tettelegességéről. Mindketten nagy erővel, lendülettel, teljes erőből tapostak a sértett arcába és fejébe, és hasonló mentalitású a rúgások leadása is. A vádlottak pontosan látták egymás magatartását, látták a sértett állapotát, helyzetét és nem hagytak fel a bántalmazással akkor sem, amikor az már nem mozdult. Védekezésre nem is volt módja a sértettnek az elsőprő és gyors támadás ellen, ez látható a felvételen is, de a szakértőnek sem sikerült fellelni védekezésre utaló sérülést a sértett testén. Az I. rendű vádlott ötször, a II. rendű négy ízben intézett támadást a sértett ellen, egymást követően és egymást váltva, módszeresen, nagy erővel rúgva, ütve, taposva, míg végül az eszméletlen, vérző sértettet és a helyszínt hátrahagyva távoznak.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, hogy a bántalmazás ereje, módja és formája élet elleni bűncselekményre utal, ahogy a megalapozott tényállásból az aljas indok, mint minősítő körülmény is következik, majd a másodfokú bíróság által kiegészített minősítés, a különös kegyetlenség is.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása körében értékelendő körülményeket feltárta, majd a büntetést az irányadó középérték alatt, a törvény büntetési tételének minimumában állapította meg. A másodfokú bíróság a kiszabott büntetést igen enyhének tartotta, de ügyészi fellebbezés hiányában a beállt súlyosítási tilalom miatt azt nem érinthette.

Az élet elleni bűncselekmény kísérleti szakban maradt ugyan, de súlyos egészségromlást és maradandó fogyatékoságot okozott, ahogy a szakértő a tárgyaláson fogalmazott a sértett „ az életben nem fog önállóan a lábán megállni."

A bűncselekmény a kísérlet mellett kétszeresen minősített, mivel az elsőfokú bíróság által megállapított aljas indok törvényes minősítés, és a másodfokú eljárásban nem osztotta az Ítéletábla az ügyész különös kegyetlenséget közelítő elkövetési módra és ezért súlyosító körülményként aló értékelésre vonatkozó érvelését, mivel ezt az elkövetési módot konkrétan meg kellett állapítani a fentebb kifejtettek szerint.

Az ítélet indokolása pontosan sorolja fel a vádlottak korábbi büntetéseit és I.r. vádlott már több alkalommal többszörös visszaesőként került elítélésre többek között erőszakos bűncselekmények, így zsarolások, testi sértés miatt. Még nem telt el három hónap sem a korábbi elzárással büntetett és többszörös visszaesőként megvalósított garázdaság vétségéből történt szabadulása óta. Továbbmenően három nappal lépte túl egy korábbi ugyancsak többszörös visszaesőként, testi sértés büntetése miatt történt elítéléséből való szabadulás három éves tartamát, amely megalapozta volna a jelen ügyben való minősített elkövetőkénti marasztalását. A felülbírált bűncselekményt büntetőeljárás hatálya alatt követte el. A II. rendű vádlott pedig végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt valósította meg az élet elleni, kétszeresen minősített bűncselekmény kísérletét.

Ilyen előzmények és tények mellett rögzítette az Ítéletábla, hogy a büntetés igen enyhe, a közép mérték alatti büntetés kiszabására nem volt alapos ok, de az anyagi jogszabályok tartalma szerint a büntetés nem tekinthető törvénysértő mértékben kiszabottnak. Ebből következően már nem igényel indokolást, hogy a védelem büntetésenyhítésre irányuló érvei nem foghattak helyt, a büntetések enyhítése szóba sem jöhetett.

Az ítélet járulékos rendelkezéseit nem érte jogorvoslati támadás.

Az elsőfokú ítélet jogi minősítésének kiegészítése miatt az ítélet megváltoztatása a Be. 606.§ (1) bekezdésén alapul, míg egyéb rendelkezéseinek helybenhagyása a Be. 605.§ (1) bekezdésén.

A Fővárosi Ítéltábla rendelkezett a letartóztatás továbbmenő beszámításáról a kiszabott büntetésbe, és a bűnügyi költségről a Be. 613. § (1) bekezdése szerint.

A fellebbezés további lehetőségét a Be. 615. § kizárja.

Budapest, 2019. év március hó 28. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Mató Ágnes s.k.
előadó bíró

. Patassy Bence s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 28.B.290/2018/41. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 1.Bf.2/2019/14. számú ítéletében foglalt változás mellett az I. rendű és a II. rendű vádlottal szemben 2019. év március 28. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2019. év március hó 28. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő